

Но децата, унесени в играта си, викаха, кряскаха и не чуваха слабия глас на сляпата.

— Боже, — застена тя, — кой ще ни донесе водица?

Наблизо стоеше едно четиригодишно момченце. То чу жалния глас на сляпата. Затича у дома си, напълни една чаша с вода и отиде при нея.

— Ето вода, — каза то с сладкия си детски глас и подаде пълната с вода чаша.

Сляпата като че се събуди от сън. С разтреперани от радост и вълнение ръце, тя взе чашата и я занесе на майка си. После се върна пак при детето.

— Аз ще донеса още една чаша вода, — каза то и се затича отново у дома.

След малко се върна. Сляпата изпи с жажда водата, помилва детето по главичката и го попита:

— Как се казваш, момченце?

— Пламен.

— Пламен ли? А, ти си детето на учителката?

Тя беше чувала за него. Не еднаж майка му им е помагала.

— Пламене, ти имаш добро сърце, — каза сляпата и две сълзи се търкулнаха от безжизнените ѝ очи. — Нека Бог ти помогне и видиш само хубаво в живота си.

Детето не разбра думите на нещастната, но то видя нейните сълзи, почувствува мъката и страданието ѝ и тичешком се върна у дома си.

— Никога, никога няма да забравя тази случка, — казваше Пламен, когато порасна. — Тя ме направи състрадателен към слепите.

Д. Тодорова

СРЕД НИВАТА

Люлей се, китна ниво,
шумете класове,
днес бъдеще щастливо
народът ни кове!

Годините на грижи,
далеч са вече те,
над бедните ни хижи
надеждата расте!

Тук хората щастливо
ще жънат и орат,
песните в тия ниви
не ще се нивга спрат!

Светлейте днес, простори,
шумете класове,
щастливи, нови хора
животът днес кове!

Симеон Маринов